

นักเขียนติดอันดับขายดีของ *NEW YORK TIMES*

WALLY & AMANDA KOVAL

คำแนะนำโดย **WES ANDERSON** | ปิยะบุตร หล่อไกรเลิศ แปล

ACCIDENTALLY WES ANDERSON

ADVENTURES

**ACCIDENTALLY
WES ANDERSON
ADVENTURES**

เขตสงวนแห่งชาติปารากาส

อิกา, บราซิล | ค.ศ. 1975
ภาพถ่ายโดย วินเซนโซ ริชชา

ACCIDENTALLY WES ANDERSON

ADVENTURES

วอลลี & อแมนดา ไควล์

เวส แอนเดอร์สัน

คำนำ

โคเมนิกา อลิโอโต

ค้นคว้าข้อมูลและบรรณาธิการ

broccoli

คฤหาสน์แนบัวร์

วิลมิงตัน, เกลาแวร์ | ค.ศ. 1910

ภาพถ่ายโดย วอลเตอร์ บีบีไคร์

แต่

เทเวธา

พริตติลล

&

&

วอลท์

เอิร์ล

ที่สุดของที่สุด

<3

สารบัญ

คำนำ — xi	คำขอบคุณ — 346
บทนำ — 001	ผู้มีส่วนร่วม — 347
	ดัชนี — 349

สหรัฐอเมริกา และแคนาดา	หน้า 0 0 4
	

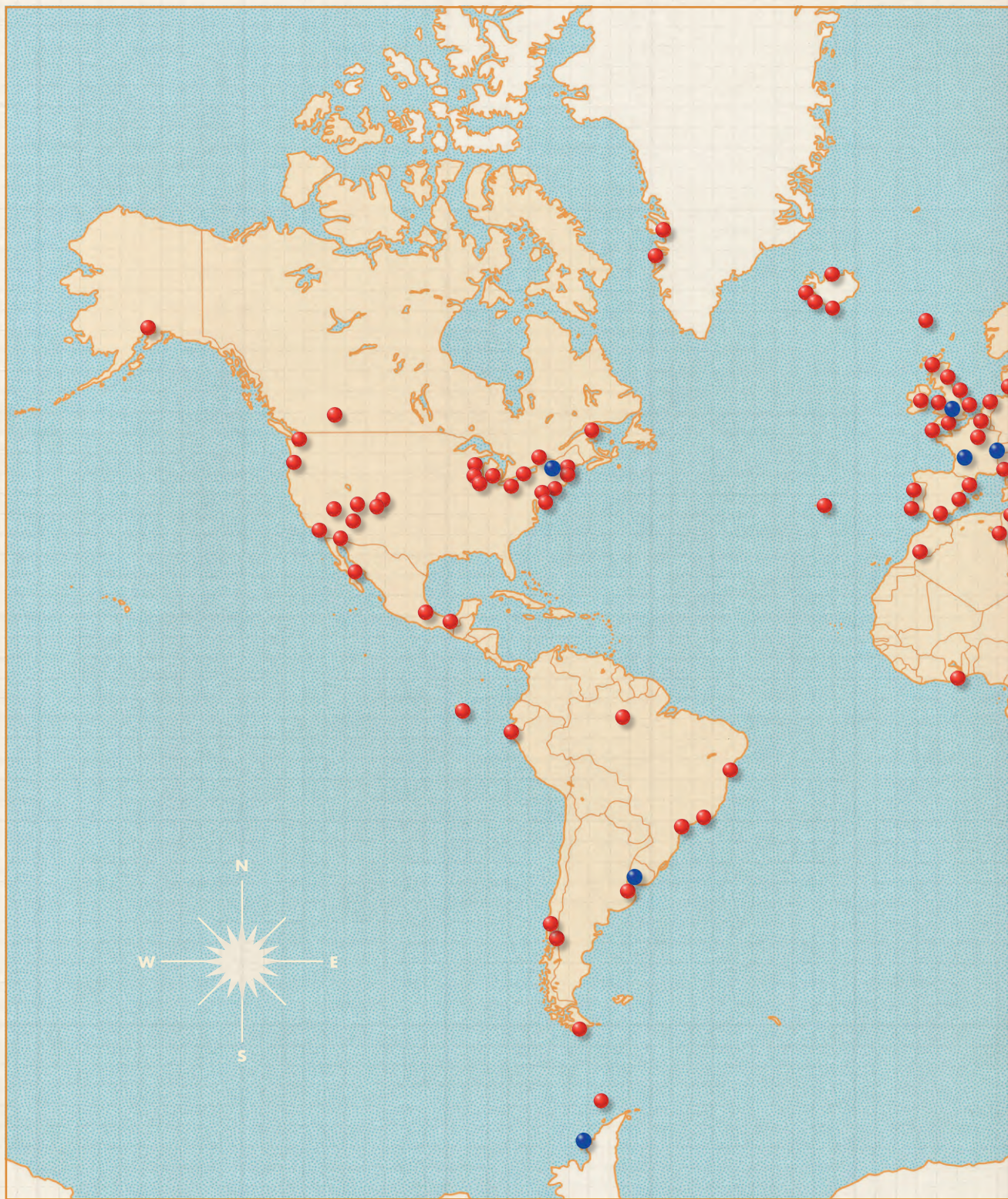
ลาตินอเมริกา	หน้า 0 6 0
	

ยุโรปกลาง และยุโรปตะวันตก	หน้า 0 9 2
	

สหราชอาณาจักร และยุโรปเหนือ	หน้า 1 2 4
	

สารบัญ

ยุโรปใต้ และยุโรปตะวันออก	หน้า 1 7 4
ตะวันออกกลาง และแอฟริกา	หน้า 2 2 0
เอเชียใต้, เอเชียกลาง และเอเชียตะวันออก	หน้า 2 5 2
โอเชียเนีย	หน้า 2 8 8
อาร์กติก และแอนตาร์กติก	หน้า 3 2 2

เทศกาลว่าวรอมอ

รอมอ, เคนมาร์ก | ค.ศ. 1989

ภาพถ่ายโดย ซอเรน เนอร์การ์ด ยาคอบสัน

คำนำ

สถานที่เหล่านี้มีอยู่จริงนั่นหรือ

บางแห่งช่างดูเหมือนสถานที่ในจินตนาการ และบางแห่งก็ดูเหมือนผม (เวส) เสกสรรมันขึ้นมาเอง แต่ไม่ใช่ฝีมือผมหรอกนะ ตัวผมเองยังไม่เคยไปยังสถานที่เหล่านี้เลย ยกเว้นร้านขายร่มในหน้า 153

แน่นอนว่าผมจะหาทางไปร่วมเทศกาลว่าวในเคนมาร์กให้ได้สักวันหนึ่ง (หน้า165)

ในระหว่างนี้ ผมขอส่งความปรารถนาดีของผมให้กับวอลลีและอแมนดา โควัลด์ รวมถึงบรรดานักถ่ายภาพผู้รักการผจญภัยของพวกเขา...

—เวส แอนเคอร์สัน

ทางรถไฟสายยอดเขาริกิ

โกลเคา, สวิตเซอร์แลนด์ | ค.ศ. 1871

ภาพถ่ายโดย มาร์จอรี เบกเกอร์, CAP

ACCIDENTALLY ADVENTURE

WES ANDERSON NTURES

บทนำ

ขอบคุณที่ออกไปผจญภัย

เฮ้ นักผจญภัยทั้งหลาย!

Accidentally Wes Anderson เริ่มต้นจากการเป็นรายการสถานที่ในฝันที่อยากไปก่อนตาย ซึ่งเราเขียนขึ้นในปี 2017 และมันก็เติบโตขึ้นมาเป็นชุมชนอันมีชีวิตชีวาของคนเกือบ 2,000,000 คน พวกเราแต่ละคนต่างก็มีแนวคิดของตัวเองเกี่ยวกับการผจญภัยที่เรียกร้องให้เราออกไปทำหยา และหลายๆ การผจญภัยเหล่านั้นก็หาที่ทางของมันพบในหนังสือเล่มนี้

บางครั้งการผจญภัยเหล่านั้นคือการออกเดินทางไปรอบโลกหรือกระโดดร่มจากเครื่องบิน แต่บางครั้งการผจญภัยก็เริ่มต้นเพียงแคเราเลี้ยวซ้ายออกจากย่านที่อยู่ที่เราคุ้นเคยแทนที่จะเลี้ยวขวา

หนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับการผจญภัยทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นครั้งใหญ่หรือครั้งเล็ก ชรรคมคาๆ หรือน่าทึ่ง อยู่ใกล้แค่เอื้อมหรือไกลออกไปสุดขอบฟ้า คุณจะเดินทางไปยังทวีปแอนตาร์กติกาผ่านช่องแคบเดรกอันแสนอันตราย หยุกพักที่สถานที่ลับอย่างจิงคัมบิลลีในออสเตรเลีย (ที่นี่มีจำนวนคูนปากเป็ดมากกว่ามนุษย์เสียอีก) ค้นพบสะพานที่ไม่ได้พาคุณไปไหนเลยในวิสคอนซิน และแวะชมร้านขายร่มที่แปลกที่สุดในลอนดอน

แต่ไม่ว่าจะเป็นที่ไหน เมื่อไหร่ หรือด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม การผจญภัยจะไร้ค่าในทันทีหากปราศจากผู้คนที่ทำให้มันน่าจดจำ ที่นี่เราแบ่งปันเรื่องราวของชุมชนและตัวละครจากทุกทวีป ซึ่งต่างก็มีชีวิตชีวาเช่นเดียวกับภาพถ่ายเหล่านั้น

คุณจะได้พบกับบิดาแห่งการกระโดดร่มคิงพสุธาในสหรัฐอเมริกา ผู้ซึ่งสร้างจุดศูนย์กลางโลกขึ้นอย่างเป็นทางการแม้จะไม่ได้รับการยอมรับจากสหประชาชาติก็ตาม มันคือเมืองหนึ่งในแคลิฟอร์เนียที่มีประชากรเพียง 2 ชีวิต คุณจะไปได้เยี่ยมชม “ที่ทำการไปรษณีย์สุดขอบโลก” ในคิเออร์ราเคสฟูเอโก และได้พบกับบุรุษไปรษณีย์หนวดงาม ที่ในยามว่างเขาคือผู้ปกครองประเทศจำลองแนวอนาธิปไตยที่มีชื่อว่าเรคอนคา และคุณจะได้เดินทางไปยังเมืองในอาร์กติกเซอร์เคิลที่ห้ามเลี้ยงแมว ห้ามฝังศพมนุษย์ และมีแหล่งท่องเที่ยวหลักคือห้องนิรภัยสำหรับวันสิ้นโลกที่เก็บสูตรทำคุกกี้ไอรีโอเอาไว้

เกือบทุกที่ที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้สมควรมีหนังสือของมันเอง (และบางทีก็มีแล้วจริงๆ!) เราหวังว่าการรวบรวมสถานที่เหล่านี้เอาไว้จะเป็นแรงบันดาลใจให้คุณคำคั่งลงไปในโลกเหล่านี้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น คุณอาจเพิ่มมันเข้าไปในรายการสถานที่ในฝันที่คุณอยากไปก่อนตาย และค้นพบโอกาสใหม่ๆ สำหรับการผจญภัยในอนาคต ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหนและจะเดินทางไปแห่งหนใดก็ตาม

<3

ว+อ

GRUMMAN G-164B AG-CAT

ทุ่งแพลูซ, วอชิงตัน | ทศวรรษ 1950

ภาพถ่ายโดย เบน เอิร์นดอน

ผจญภัยอย่างมีความรับผิดชอบ

บ้านสีชมพู

ลอนดอน, อังกฤษ | ค.ศ. 1820

ภาพถ่ายโดย จูลี เทย์เลอร์

ปีเตอร์ ลี อาศัยอยู่ในบ้านสีชมพูที่สมบูรณ์แบบหลังนี้มานานกว่า 40 ปี และผู้คนก็ชอบถ่ายรูปบ้านหลังนี้ ปีเตอร์ชอบที่ผู้คนชอบถ่ายรูปบ้านของเขา เขาเพียงขอให้คุณเคารพกระเบื้องบนชั้นบันไดหน้าบ้าน และอย่าห้อยโหนราวบันได แค่อายุจะบอกว่า โปรดผจญภัยอย่างมีความรับผิดชอบและให้ความเคารพสถานที่กันด้วย <3

บางทีการผจญภัยของคุณอาจเริ่มต้นและจบลงอยู่ภายในหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้ แต่หากคุณสามารถไปเยี่ยมชมสถานที่บางแห่งที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ ก็ขอให้คุณระลึกไว้สักสองสามเรื่อง นั่นก็คือตรวจสอบข้อมูลของแต่ละสถานที่ก่อน บางแห่งอาจปิดทำการตารางเวลาอาจเปลี่ยนแปลง และสภาพแวดล้อมอาจเปลี่ยนไป คุณอยากได้ภาพถ่ายที่สมบูรณ์แบบแต่นั่งร้านเจ้ากรรมดันมาตั้งขวางสถานที่เอาไว้ คุณควรตรวจสอบข้อมูลก่อนวางแผนการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นผ่านทางโทรศัพท์ อีเมล หรือนกพิราบสื่อสารก็ยังได้

จากนั้น เมื่อคุณไปอยู่ตรงนั้นแล้ว ได้โปรดทำตัวเป็นผู้มาเยือนที่ดี! เคารพกฎหมายท้องถิ่น ปฏิบัติต่อทุกๆ สถานที่และทุกๆ คนด้วยความอ่อนโยนและความเคารพ

นอกจากนี้แล้ว แต่ละเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เริ่มต้นด้วยชื่อสถานที่ ที่ตั้ง และวันเวลา แต่ละวันเวลานำหน้าด้วยคำว่า “ประมาณ*” ซึ่งหมายถึงช่วงเวลา

ที่โครงสร้างหรือสถานที่แห่งนั้นได้รับการก่อตั้ง ก่อสร้าง ผลิตขึ้น หรือเปิดให้สาธารณชนเข้าชม บางแห่งได้รับการปรับปรุงใหม่ หรือปิดกิจการและเปิดทำการใหม่หลายต่อหลายครั้ง เราพยายามอย่างที่สุดที่จะระบุวันเวลาที่ไม้เพียงแต่จะถูกต้องเท่านั้น แต่ยังสอดคล้องกับเรื่องราวที่เล่าด้วยเช่นกัน

สุดท้ายนี้ ภาพถ่ายหลายภาพอาจดูเลอะเลือนจริงหรือดูหลุดโลก แต่ทั้งหมดก็เป็นภาพถ่ายจริงๆ แต่ละภาพถูกถ่ายโดยคนที่มีความตั้งใจจริงๆ ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการผจญภัย

หากคุณพบข้อมูลที่ไม่ทันสมัยหรือไม่ถูกต้อง โปรดแจ้งให้เราทราบ! ส่งอีเมลมาที่ Book@AccidentallyWesAnderson.com ขอให้ผจญภัยกันอย่างมีความสุขนะ!

*ในเล่มนี้จะขอใช้เป็น “ค.ศ.” แทน-บรรณาธิการ

สหรัฐอเมริกา

และแคนาดา

ทวีปอเมริกาเหนือ

แคนาดา

56

12

8

10

34

16

8

18

23

17

12

8

32

19

27

29

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

19

27

40

46

54

25

37

44

22

27

43

40

32

24

56

32

8	รูเซนการ์เค
แมนต์เวอร์นอน, วอชิงตัน	32	สะพานโชน
มิลวอกี, วิสคอนซิน
8	กลัองชมวิว
อุทยานแห่งชาติแกรนด์แคนยอน, แอริโซนา	32	สถาบันการดนตรีแห่งคลีฟแลนด์
คลีฟแลนด์, โอไฮโอ
10	พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำซีไซด์
ซีไซด์, ออริกอน	34	โรงละครหุ่นเชิดบ็อบ เบเกอร์
ลอสแอนเจลิส, แคลิฟอร์เนีย
12	บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคด
ซิลเวอร์สปริง, โคโลราโด	35	ประกาศการลามาคาร์
ลามาคาร์, คิวเบก, แคนาดา
12	โรงแรมแบบฟิสิกส์
แบมฟี, แอลเบอร์ตา, แคนาดา	37	โรงภาพยนตร์คูลิคส์ คอร์เนอร์
บรูกลิน, แมสซาชูเซตส์
16	โบสถ์บนเนินเขา
เฟลิตี, แคลิฟอร์เนีย	40	ทางรถไฟสายโคลบรูกเคิล
บอยแยร์ทาวน์, เพนซิลเวเนีย
17	สถานีรถไฟโกโม
โกโม, โคโลราโด	40	คฤหาสน์วีโคว์
ออกตาวา, ออนแทรีโอ, แคนาดา
18	ลิตเติลเฮาส์อินน์
เรเซล, เนวาดา	43	สถาบันรถไฟใต้ดินฮับเบอร์ตัน
ฟิลาเดลเฟีย, เพนซิลเวเนีย
19	สมาคมท่าอากาศยานเพื่อการทดลอง
ออสคอช, วิสคอนซิน	44	หอประชุมฮิวส์ มหาวิทยาลัยฟอร์คแฮม
บรองซ์, นิวยอร์ก
22	โรงแรม TWA
ควีนส์, นิวยอร์ก	46	การอนุรักษ์ในเวอร์มอนต์
1. พิพิธภัณฑ์ชีวิตประจำวัน
2. วิหารสุนัข
3. ฟาร์มโยแมงมุมของไนต์
4. ห้องสมุด & โรงละครโอเปร่าอิสระ
แฮสเคิลล์
5. พิพิธภัณฑ์เชลเบิร์ต
23	ร้านชอล์ก
ทอรัรี่, ยูทาห์	54	โมเทลที่ทวินแมนเทน
ทวินแมนเทน, นิวแฮมป์เชอร์
24	สระว่ายน้ำเบลอาร์เมอร์
ชิคาโก, อิลลินอย	56	กระท่อมพักที่ช่องเขาแอตเชอร์
พาล์มเมอร์, อะแลสกา
25	การแข่งขันพายเรือแบล็กเบิร์น
กลอสเคอร์, แมสซาชูเซตส์	56	ค่ายวันคาเวกา
เอลเดอร์น, วิสคอนซิน
27	ที่ทำการไปรษณีย์
ลูอิส, เคลลาแวร์		
27	วิทยาลัยอัลเบียน
อัลเบียน, มิชิแกน		
29	หอประชุมลูกเสือคินส์แมน
ไนแอกะรา-ออน-เคอะ-เลก, ออนแทรีโอ, แคนาดา		

รูเซนการ์เด

แมนต์เวอร์นอน, วอชิงตัน | ค.ศ. 1985

ภาพถ่ายโดย เฮลีย์ กิลเบิร์ต

บรรพบุรุษของวิลเลียม รูเซน ได้ปลูกทิวลิปมาหลายศตวรรษในบ้านเกิดของเขาที่เนเธอร์แลนด์ เขานำธุรกิจนี้มายังสหรัฐอเมริกาในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 มองหาช่องทางที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์ใหม่ด้วยความเชี่ยวชาญในสายเลือดของเขาที่ส่งต่อกันมาหลายชั่วอายุคน เขาและภรรยาหลงใหลกับฐานในหุบเขาสะกิดในรัฐวอชิงตันที่นี่มีดินอันอุดมสมบูรณ์และอากาศจากทะเล เหมาะอย่างยิ่งสำหรับครอบครัวรูเซนที่จะลงมือเพาะปลูกหัวดอกทิวลิป รวมไปถึงการเลี้ยงลูกอีก 10 คน แถมหลายคนก็ยังมีความหลงใหลเช่นเดียวกับเขา

ภายในเวลาเพียงไม่กี่ปี วิลเลียมก็ซื้อกิจการของบริษัท Washington Bulb Company และบริหารมันด้วยความช่วยเหลือจากลูกๆ ที่ตื่นแต่เช้าเพื่อมาดูแลฟาร์มก่อนจะไปโรงเรียน พวกเขาสืบทอดกิจการและปรัชญาการทำงานต่อจากเขา แต่ละคนแบ่งความรับผิดชอบต่างกันไป ตั้งแต่การดำเนินงานในฟาร์มไปจนถึงการเก็บเกี่ยวและการติดต่อกับลูกค้าชาวต่างชาติ แต่กลับเป็นลูกสาวคนหนึ่งของเขาที่ต่อมาได้นำพาบริษัทไปสู่ศักยภาพสูงสุด

เบอร์นาเด็ตต์ รูเซน มิลเลอร์ ลาออกจากอาชีพผู้บริหารธนาคารในช่วงปลายทศวรรษ 1980 เพื่อมาลงมือทำฟาร์ม เธอสร้างฝันที่เธอเรียกว่ารูเซนการ์เด เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อครอบครัวของเธอ (ซึ่งแปลว่า "กุหลาบ") และเป็นภาษาดัตช์ที่แปลว่า สวน

เธอมีวิสัยทัศน์และทำให้นั้นเป็นจริงขึ้นมา กลายเป็นหนึ่งในสวนดอกไม้ที่ใหญ่และมีชื่อเสียงที่สุดในทวีปอเมริกาเหนือ รูเซนการ์เดกว้างใหญ่หลายเอเคอร์ มีพื้นที่สำหรับจัดแสดงอย่างงดงามนอกเหนือไปจากพื้นที่ฟาร์ม สวนสำหรับจัดแสดงนี้ได้รับการออกแบบใหม่ทุกปี พร้อมกับปลงหัวดอกทิวลิปใหม่หลายล้านหัว กลายเป็นการจัดแสดงในฤดูใบไม้ผลิที่ดึงดูดผู้ชมจากทั่วทุกมุมโลก

เบอร์นาเด็ตต์จากไปก่อนเวลาอันควรมากๆ เธอทิ้งแรงบันดาลใจเอาไว้ให้พี่ชายและน้องชายทั้ง 5 คนเพื่อสานต่อความฝันอันสดใสและยิ่งใหญ่ของเธอ เทศกาลดอกทิวลิปประจำปีดึงดูดผู้คนมากมายที่เดินทางมาด้วยพาหนะสี่ล้อสี่ล้อหลากหลายชนิด รูเซนการ์เดและสวนอื่นๆ ที่อยู่ใกล้เคียงกันต่างก็เปิดให้สาธารณชนเข้าชม เปิดโอกาสให้ทุกคนได้สัมผัสกับดอกทิวลิปสี่ล้อสี่ล้อที่กำลังบานสะพรั่งนับล้านดอก แม้ว่าจะเป็นเทศกาลตามฤดูกาล แต่รูเซนการ์เดก็เปิดให้เข้าชมตลอดทั้งปีเพื่อเป็นการอุทิศให้กับเบอร์นาเด็ตต์ มรดกที่เธอมอบไว้จะบานสะพรั่งขึ้นมาใหม่หลากหลายสีในหลายๆ ปี

กล้องชมวิว

อุทยานแห่งชาติแกรนด์แคนยอน, แอริโซนา | ค.ศ. 1919

ภาพถ่ายโดย ออกซานา สโมเลียนโนวา

แกรนด์แคนยอนเป็นหุบเหวขนาดใหญ่ที่ยาว 277 ไมล์และกว้าง 8 ไมล์ เราสามารถใส่พีระมิดแห่งกิซาเข้าไปได้เกือบ 1,500,000 พีระมิดหรือสามารถใส่รัฐโรดไอแลนด์ลงไปได้ทั้งรัฐ แถมยังมีพื้นที่เหลืออีกต่างหาก หุบเหวลึกที่อยู่ในรายการสถานที่ที่อยากไปเยือนก่อนตายของมวลมนุษยชาตินี้คาดว่าจะใช้เวลามากถึง 3,000,000-6,000,000 ปีในการก่อตัวขึ้นมา ต้องขอบคุณแม่น้ำโคโลราโดสำหรับการนี้ การกัดเซาะจากธรรมชาติยังคงสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับเจดีย์และรูปทรงของมันอย่างต่อเนื่อง คุณจึงชื่นชมสถานที่แห่งนี้ได้อย่างไม่มีวันเบื่อ

ที่นี่ยังมีอะไรให้ชื่นชมผ่านเลนส์กล้องมากกว่าเพียงแค่สภาพทางธรณีวิทยาที่น่าสนใจ หากคุณยืนอยู่บนขอบด้านทิศใต้ของหุบเหวลึกแห่งนี้ คุณอาจจะได้เห็นล่องเรือใหญ่กำลังทำหน้าที่ขนส่งประจำวันไปยังหมู่บ้านซูไฟ หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่ที่ก้นหุบเขาแกรนด์แคนยอนและมีประชากรเพียง 200 กว่าคนเท่านั้น ซูไฟเป็นส่วนหนึ่งของเขตสงวนอาวาซูไฟและไม่มีถนนเข้าถึง นอกจากจะเป็นชุมชนที่ห่างไกลที่สุดของบรรดา 48 รัฐบนแผ่นดินใหญ่ของสหรัฐอเมริกาที่มีรหัสไปรษณีย์แล้ว มันยังเป็นสถานที่เพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่จดหมายจะถูกนำส่งโดยขบวนล้อตลอดทั้งปี

ล่องสามารถไปถึงจุดหมายปลายทางเพื่อส่งจดหมายได้โดยไม่เกี่ยงสภาพอากาศ ตรงกันข้ามกับเฮลิคอปเตอร์ที่จะไร้ประโยชน์ทันทีหากกระแสลมรุนแรงเกินไป และสำหรับการส่งพัสดุแบบด่วนพิเศษ พัสดุหรือจดหมายจะถูกผูกไว้กับล้อตัวที่ไวใจได้ แล้วปล่อยให้มันวิ่งหน้าตั้งออกไปตามลำพัง แม้แต่ FedEx หรือ UPS ก็คงจะเอาชนะเจ้าล้อตัวนี้ได้ยาก

SIGHT

CAMERA FANS

THIS IS A QUALITY TELESCOPE AND IS EQUAL TO A 17000 TELESCOPE LENSE

INSTRUCTIONS - FOCUS TELESCOPE TO YOUR EYE PLACE CAMERA UP TO LEVEL AND TAKE PICTURE

พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำซีไซด์

ซีไซด์, ออริกอน | ค.ศ. 1937

ภาพถ่ายโดย คริสเตน มิตะ

วิกกี ฟอร์นีย์ ผู้จัดการแผนกอาหารทะเลที่ร้านเซฟเวย์ในเมืองซีไซด์ ได้ช่วยชีวิตล็อบสเตอร์หนัก 25 ปอนด์เอาไว้ในปี 1993 “ฉันวางแผนไว้บนเบาะหลังของรถฉัน” เธอให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หากเธอไม่เข้าไปช่วย เจ้าล็อบสเตอร์ตัวเชื่องนี้คงกลายเป็นอาหารค่ำจานหลักในคืนวันวาเลนไทน์เป็นแน่ แต่โชคดีที่วิกกีกำลังตามหา ล็อบสเตอร์ยักษ์เพื่อบริจาคให้กับพิพิธภัณฑสถานน้ำในพื้นที่อยู่พอดี เธอจึงขอให้ซัปพลายเออร์อาหารทะเลของเธอรีบแจ้งเธอทันทีหากพบล็อบสเตอร์ที่ว่านี้ เมื่อเจ้ายักษ์ตัวนี้ถูกจับได้ในนิวอิงแลนด์ พวกเขาต่อสายหาวิกกี และการเดินทางข้ามประเทศของมันก็เริ่มต้นขึ้น

เจ้าคริสเตเชียนตัวมหึมาที่ถูกบรรจุลงหีบห่ออย่างระมัดระวังส่งผ่าน FedEx มาถึงชายฝั่งตอนเหนือของออริกอน วิกกีมารับมันก่อนจะส่งมอบให้กับทอม ธีส์ ดูแลมันต่อไป เขายังเป็น “ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสัตว์น้ำทุกประเภท” ประจำพิพิธภัณฑสถานน้ำซีไซด์อีกด้วย

แม้ซีไซด์ท้องถิ่นชนะการประกวดตั้งชื่อ ล็อบสเตอร์ตัวนี้จึงได้ชื่อว่า

วิกเตอร์ ซึ่งสื่อถึง “ชัยชนะเหนือความตาย” และเพื่อเป็นเกียรติแก่วิกกี ทั้งพนักงานร้านเซฟเวย์และนักเพาะพันธุ์สัตว์น้ำต่างก็เชื่อว่า วิกเตอร์น่าจะเป็นล็อบสเตอร์ที่มีชีวิตตัวใหญ่ที่สุดในโลกที่อยู่ในกรงเลี้ยง

ทว่าในช่วงวันหยุดแรงงานสุดสัปดาห์ต่อมานั้น เกิดโศกนาฏกรรมสุดแปลกขึ้น เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑสถานน้ำคนหนึ่งกำลังเก็บบัตรเข้าชม เธอสังเกตเห็นชายแปลกหน้าคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมกับวิกเตอร์ที่ถูกหนีบอยู่ใต้แขน เธอจึงโทรไปแจ้งผู้จัดการ เขารีบออกมาพร้อมกับไม้เบสบอล การเผชิญหน้ากันทำให้ชายคนนั้นทิ้งวิกเตอร์ลงบนพื้น ในตอนแรกมันก็ดูปกติดี แต่เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดก็พบว่าเปลือกของมันร้าว มันสิ้นใจไปอีก 4 วันต่อมา ด้วยอาการบาดเจ็บภายใน หัวขโมยถูกตั้งข้อหาความผิดลหุโทษต้องทำงานบริการชุมชน 120 ชั่วโมง รวมถึงจ่ายค่าเสียหาย 800 ดอลลาร์สหรัฐ หรือคิดจากน้ำหนักตัวของวิกเตอร์ก็ราวๆ 32 ดอลลาร์สหรัฐต่อปอนด์

บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคด

ซิลเวอร์ตัน, โคโลราโด | ค.ศ. 1929

ภาพถ่ายโดย เคย์ลา เฮียร์ซิงก์

บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคดเป็นร้านค้าที่ดำเนินการโดยครอบครัวและสืบทอดกันมาถึง 3 รุ่น อย่างไรก็ตาม ฉากหน้าอันดูสดใสและมหกรรมความแปลกใหม่นี้สร้างขึ้นมาจากธุรกิจที่แตกต่างออกไปมาก เพราะอาคารนี้เคยเป็นสถานเริงรมย์มาก่อน

ก่อนที่เสื่อยี่ตี่จะเลิก โปสเตอร์การ์ด และหมวกความบอยจะได้มาจับจองชั้นวางของภายใน บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคดเคยต้อนรับผู้มีอุปการคุณด้วยโต๊ะพูลขนาดใหญ่และบุรุษการพนันอันคึกคักอยู่ด้านหน้า ส่วนด้านหลังสงวนไว้สำหรับลูกค้าที่กำลังมองหา “ห้องเล็กๆ” หรือห้องส่วนตัวสำหรับทำกิจกรรมเข้าจังหวะยามค่ำคืน

รูปแบบนี้พบได้ทั่วไปในฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 19 ธุรกิจการทำเหมืองไม่ใช่เพียงธุรกิจเดียวที่เฟื่องฟูแม้ว่าจะผิดกฎหมายในหลายๆ เขต แต่การขายบริการทางเพศกลับไม่ถูกเหยียดหยามและเป็นที่ยอมรับในฐานะเส้นทางหาเลี้ยงปากท้องในภูมิภาคนี้ เช่นเดียวกับธุรกิจส่วนใหญ่ การค้าประเวณีก็มีลำดับชั้นเช่นกัน ผู้ให้บริการชั้นสูงจะทำงานในบ้านเลี้ยงรับรองหรูหรา ส่วนผู้หญิงที่ลำดับชั้นต่ำกว่าต้องดิ้นรนอยู่ตามบาร์หรือตามหัวมุมถนน

แต่ก็มีเรื่องอื้อฉาวสองสามเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นภายในโอลด์อาร์เคดเช่นกัน ตอนที่เจ้าของคนปัจจุบันซื้ออาคารหลังนี้ เขาพบว่าห้องลับอยู่ใต้แผ่นไม้ปูพื้น ห้องนี้มีบันไดติดตั้งเอาไว้และมีพื้นที่เพียงพอให้คน 3 คนลงไปเบียดกันอยู่ข้างใน ขวดแอลกอฮอล์จากสมัยที่มีการห้ามขายสุราที่เกือบนอยู่บนพื้นบอกให้รู้ว่า โอลด์อาร์เคดอาจเคยเป็นจุดพักสินค้าของผู้ลักลอบขายเหล้า หรือไม่ก็เป็นที่หลบภัยของผู้เตรียมพร้อมสำหรับวันสิ้นโลกที่แอบลงมาดื่มอยู่ใต้ดิน

เจ้าของคนปัจจุบันไม่ได้จำหน่าย ส.ร.ถ. แล้ว แต่ยังคงทำขนมสูตรพิเศษขึ้นเอง ขณะที่คุณกำลังเลือกดูวัตถุโบราณจากยุคความบอยตะวันตก คุณยังสามารถเพลิดเพลินไปกับพัคเจอร์สูตรประจำตระกูลที่ทำขึ้นในร้านสดๆ ใหม่ๆ ได้อีกด้วย เสมือนกับการต้อนรับด้วยการตามใจปากสู่เมืองแห่งนี้ ซึ่งสร้างขึ้นด้วยน้ำมือของผู้คนที่ทำงานหนัก ที่บุกเบิกการเริ่มต้นชีวิตใหม่ในดินแดนตะวันตก อันมาพร้อมกับความหื่นกระหายของพวกเขา

โรงแรมแบมพ์สปริงส์

แบมพ์, แอลเบอร์ตา, แคนาดา | ค.ศ. 1888

ภาพถ่ายโดย เอริน แพร์ริช ดูนินด์

เมื่อการเดินทางด้วยรถไฟเริ่มได้รับความนิยมในแคนาดาในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ผู้บริหารของบริษัท Canadian Pacific Railway จึงมอบข้อเสนออันดึงดูดใจแก่ผู้โดยสารด้วยที่พักสุดหรูระหว่างเส้นทางท่องเที่ยวแสนงดงามเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว โรงแรมสุดหรู 10 แห่งถูกสร้างขึ้นทั่วประเทศ โดยหนึ่งในนั้นคือโรงแรมแบมพ์สปริงส์ในแอลเบอร์ตา

โรงแรมแห่งนี้นี้ออกสร้างขึ้นในปี 1888 แต่อาจด้วยความผิดพลาดในการออกแบบตั้งแต่แรกหรือจากการอ่านแบบที่ผิดพลาด จึงทำให้ต้องเปลี่ยนทิศทางของอาคารหลังจากดำเนินการมาได้ 26 ปี บางคนบอกว่าโรงแรมแห่งนี้ออกสร้างขึ้นโดยหันหน้าไปอยู่ด้านหลังทำให้เกิดความไม่สอดคล้องกันของโครงสร้าง (และเรื่องน่าอัศจรรย์อีกหลายเรื่อง)

เมื่อมาถึงช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 โรงแรมแห่งนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในสถานที่พักร้อนบนภูเขายอดนิยม 3 แห่งในทวีปอเมริกาเหนือช่างก่อสร้างจากแอลเบอร์ตาปรับปรุงโรงแรมแบมพ์สปริงส์ได้อย่างยอดเยี่ยม โดยได้รับการปรับปรุงให้สามารถรับมือกับฤดูหนาวได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังตกแต่งใหม่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาวประจำปี 1988

ในปัจจุบัน โรงแรมสุดหรูแห่งนี้มีห้องพักมากกว่า 700 ห้อง ร้านอาหารกว่า 10 ร้าน ลานโบว์ลิ่ง สนามกอล์ฟ และสระว่ายน้ำในร่ม เสน่ห์อันแปลกประหลาดมากมายชวนให้สถานที่แห่งนี้น่าหลงใหล อย่างเช่น “ห้องที่หายไป” และบันไดปีศาจ ซึ่งได้รับสมญานามจากการออกแบบที่คดเคี้ยวและสูงชัน แถมยังมีเรื่องเล่ากันอีกว่าบันไดนี้มีผีสิง แขนกที่มาพักหลายคนต่างก็ยืนยันเสียงลือเสียงเล่าอ้างนี้ พวกเขาบอกว่ารู้สึกได้ถึงการมีอยู่ของบางสิ่งบางอย่างระหว่างที่กำลังเดินขึ้นหรือลงบันไดเพื่อไปยังห้องพักของพวกเขา

ที่อยู่ลึกลงไปใต้บรรยากาศหรรษาชวนพิศวงนั้น ก็คือเครือข่ายอุโมงค์ลับของโรงแรมแบมพ์สปริงส์ ที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยในการขนย้ายวัสดุก่อสร้างระหว่างการบูรณะ ทุกวันนี้ อุโมงค์เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นช่องทางสำหรับการวางระบบสาธารณูปโภคทั้งหลาย ดำเนินแห่งเทือกเขาร็อกกีเล่าเอาไว้ว่า อุโมงค์เหล่านี้เคยถูกใช้เป็นจุดพักสินค้าของบรรดานักลักลอบจำหน่ายสุราในยุคที่มีการห้ามจำหน่ายสุรา คนเรานั้นก็ต่อจิบเพื่อคลายเครียดกันบ้าง แต่การบูรณะตกแต่งใหม่มากมายหลายครั้ง บวกกับเสียงลือเสียงเล่าอ้างถึงปรากฏการณ์ประหลาดของสถานที่แห่งนี้ ก็ทำให้พนักงานที่นี่รู้สึกเหนื่อยเหลือทนแล้ว

โบสถ์บนเนินเขา

เฟลิตี, แคลิฟอร์เนีย | ค.ศ. 2008
ภาพถ่ายโดย เชลซี แมตซ์

ในปี 1952 ชายผู้เกิดในปารีสนามว่า ฌาคส์-องเดร อิสเทล ได้เห็นทะเลทรายผืนใหญ่อันปราศจากการพัฒนาใดๆ ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแคลิฟอร์เนียกับแอริโซนา เขาซื้อที่ดินในบริเวณนี้เอาไว้มากกว่า 3,000 เอเคอร์ และไม่ได้จินตนาการเอาไว้เลยว่าที่ดินเหล่านี้จะกลายเป็นอะไรในเวลาต่อมา

เขาและเฟลิตี ภรรยาของเขา ไม่ได้คาดหวังที่ดินตรงนี้อยู่นานหลายทศวรรษ เพราะเขากำลังยุ่งอยู่กับการบริหารบริษัทนมซูชีฟเอกซนแห่งแรกของโลก (ทำให้เขาได้รับฉายาว่า “บิดาแห่งการกระโดดร่มตั้งฟูราของสหรัฐอเมริกา”) เมื่อความสนใจของทั้งคู่กลับมาที่ที่ดินผืนนี้อีกครั้ง สิ่งแรกที่พวกเขาต้องทำก็คือการหาจุดศูนย์กลางของที่ดินนี้ ระหว่างที่กำลังดำเนินการอยู่นั้น ทั้งคู่ก็ตัดสินใจเรียกที่แห่งนั้นว่า “ศูนย์กลางของโลก” ฌาคส์-องเดรยอมรับอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจใดๆ ว่าจุดศูนย์กลางของโลกจะเป็นที่ไหนก็ได้บนโลกใบนี้ อีกทั้งไม่มีใครโต้แย้งคำพูดของเขา ตรงกันข้าม เจ้าหน้าที่เขตอิมพีเรียกลับยินยอมพร้อมใจผ่านกฎหมายที่ดินฉบับหนึ่ง ที่ยืนยันความเป็นศูนย์กลางของโลกของที่ดินผืนนี้ “อย่างเป็นทางการ” แถมยังทำแผนป้ายจารึกเอาไว้อีกต่างหาก

ในปี 1986 ทั้งคู่ก็ก่อตั้งเมืองขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยมีประชากรกันอยู่แค่ 2 คน เมืองนี้ตั้งชื่อตามชื่อภรรยาของ ฌาคส์-องเดร ผู้ซึ่งเป็นศูนย์กลางของโลกของเขามานานกว่า 50 ปี ด้วยชัยชนะอย่างท่วมท้นจากผู้มีสิทธิออกเสียงทั้ง 2 เสียง เขาจึงได้รับเลือกให้เป็นนายกเทศมนตรี (พร้อมกับสายสะพายสีแดงที่เขายังคงสวมอยู่ในทุกวันนี้ด้วยความภาคภูมิใจ)

ป้ายเมืองเฟลิตีที่ระบุว่ามีการ 2 คน อาจเป็นเพียงหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้คุณสนใจใคร่รู้จนต้องแวะไปชม ทางหลวงหมายเลข 8 คุณอาจสังเกตเห็นบันไดคดเคี้ยวที่อยู่กลางเมือง...เพราะมันสูงตั้ง 25 ฟุต และไม่ได้ยึดเอาไว้กับสิ่งใด แถมยังไม่มีทางคุณไปไหนอีกต่างหาก หากเข้าไปดูใกล้ๆ ก็จะมีพบว่ามันเคยเป็นส่วนหนึ่งของหอคอยเพลมาก่อน แต่ถูกถอดออกระหว่างการซ่อมแซม มันถูกนำขึ้นประมุขและ ฌาคส์-องเดรก็ซื้อมันมาพร้อมกับเอามันมาตั้งไว้ที่เฟลิตี จากนั้นคุณก็จะสังเกตเห็นนาฬิกาแดดขนาดใหญ่ยักษ์ ตัวเข็มของมันถูกทำขึ้นเลียนแบบภาพวาดพระหัตถ์ของพระเจ้า

ของมีเกลันเจโลในโบสถ์น้อยซิสทีน ซึ่งชี้ทางให้ผู้เยี่ยมชมไปยังจุดศูนย์กลางของโลกที่ได้รับการอุปโลกน์ขึ้นมาเองตามอำเภอใจ

เมื่อคุณมายืนอยู่ที่ศูนย์กลางของโลก คุณก็จะได้เห็นตึสูงไปกับโบสถ์บนเนินเขาอันงดงามหลังนี้ จนดูราวกับถูกหีบออกมาจากหนังสือนิทาน หลังจากสถานที่แห่งนี้ได้รับการเจิมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดิน 150,000 ตันก็ถูกขุดขึ้นมาเพื่อสร้างเนินเขาสูง 35 ฟุตที่ชื่อว่า เนินอิฐฐาน ที่นี้ต้อนรับผู้คนทุกศาสนา กระนั้นที่แห่งนี้ใช้เพื่อจัดงานแต่งงานเท่านั้น ไม่มีการประกอบพิธีต่างๆ เหมือนปกติ การจะขึ้นไปถึงยอดเนินนั้นต้องเดินขึ้นบันได 49 ขั้น และโบสถ์บนเนินเขาหลังนี้ตั้งอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างในเฟลิตี ทำให้จึงเป็นเช่นนั้นนะเหรอ ก็เพราะ ฌาคส์-องเดรรู้สึกว่าเขาควรต้องทำเช่นนั้น ซึ่งก็อาจเป็นคำอธิบายเดียวกันนี้ที่ใช้ได้กับระฆังแห่งอิสรภาพจำลอง พีระมิดจำลอง และอื่นๆ อีกมากมาย

ไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมความงดงามของโบสถ์หลังนี้ได้ แต่แรงจูงใจหลักที่ทำให้ผู้เยี่ยมชมยอมจ่าย 3 ดอลลาร์สหรัฐในการมาเยือนที่นี่ ก็คือการได้มายืนอยู่บนจุดศูนย์กลางของโลกอย่างเป็นทางการ ถึงแม้ว่าสหประชาชาติและสถาบันภูมิศาสตร์แห่งชาติของฝรั่งเศสจะคัดค้านก็ตาม แต่สำหรับหัวเรือใหญ่ผู้รักการกระโดดร่ม ณ โรงละครสัตว์กลางทะเลทรายคนนั้น ผลงานชิ้นโบแดงของเมืองเฟลิตีก็คือพิพิธภัณฑ์อันโด่งดังที่ชื่อว่า ประวัติศาสตร์มวลมนุษยชาติบนหินแกรนิต

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ประกอบด้วยแผ่นหินแกรนิตราว 20 แผ่น ส่วนใหญ่ยาวกว่า 100 ฟุต ซึ่งบรรยายถึงประวัติศาสตร์โลกอย่างละเอียดโดย ฌาคส์-องเดร เขาเล่าถึงทุกอย่างตั้งแต่ยุคแรกๆ ของแคลิฟอร์เนีย การบินของฝรั่งเศส ชีวิตทางทะเล ไปจนถึงภาพจำลองของโมนา ลิซา และรายชื่ออาหารนาวิกโยธินสหรัฐอเมริกาทุกนายที่เสียชีวิตในสงครามเกาหลี ซึ่งตัวเขาเองก็ได้ไปร่วมรบในศึกนี้ด้วย

เมื่อถูกถามว่า เขาต้องเสียค่าใช้จ่ายไปเท่าไรสำหรับโบสถ์บนเนินเขาและเมืองทะเลทรายแสนพิลึกนี้ นายกเทศมนตรีผู้ทำตัวเป็นศูนย์กลางของโลกก็เผยยิ้มเจ้าเล่ห์และตอบว่า “มากกว่าฮ็อตด็อกแต่ก็ยังไม่น้อยกว่ายานอวกาศ”

สถานีรถไฟโกโม

โกโม, โคโลราโด | ค.ศ. 1879

ภาพถ่ายโดย เคย์ลา เฮียร์ซิงก์

ณ ทางข้ามรถไฟแห่งนี้ คุณไม่จำเป็นต้องมองซ้ายมองขวา... เพราะไม่มีรถไฟมาหรือ

เดิมทีสถานีรถไฟแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 ในช่วงที่เงินทองไหลมาเทมาสู่กระเป๋าของคณงานเหมืองที่อยู่รอบๆ เดนเวอร์ และทางรถไฟถูกขยายไปยังพื้นที่ห่างไกล เทตมณฑลปาร์กของโคโลราโด สถานีแห่งนี้เดิมทีถูกเรียกว่า โกโมราวนด์เฮาส์ เคยเปิดให้บริการซ่อมบำรุงรถไฟอยู่ช่วงหนึ่งแต่ก็ทำหน้าที่อยู่เพียงไม่นาน ไม่มีใครต้อง “ระวังรถไฟ”

นับจากที่ถูกทิ้งร้างมาตั้งแต่ปี 1937 ในปัจจุบัน สถานีรถไฟแห่งนี้ได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่เพื่อเป็นพิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเดินรถไฟในโคโลราโด

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ยังคงเปิดให้บริการอยู่ ทำให้ป้ายทางข้ามนี้ไม่ถูกทิ้งร้างอย่างไร้ความหมาย ผู้คนมากมายยังคงไม่สามารถค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างชื่อสถานีรถไฟแห่งนี้กับทะเลสาบที่สะท้อนแสงแดดระยิบระยับที่มีชื่อเดียวกันนี้ในอิตาลีได้สำเร็จ

ลิตเติลเอ'ลี'อินน์

เรเซล, เนวาดา | ค.ศ. 1989

ภาพถ่ายโดย เคียรา โบลอนเยซี

เมืองทะเลทรายที่ห่างไกลอย่างเรเซล รัฐเนวาดา มีโมเทลอันคึกคัก พร้อมร้านอาหารในตัวให้เยี่ยมชมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น พร้อมต้อนรับทั้งมนุษย์และจานบินมนุษย์ต่างดาว เดิมทีนี้มีชื่อว่าเรเซลส์ บาร์ & กริลล์ แต่เจ้าของต้องการชื่อที่สะดุดหูมากกว่านี้จึงจัดการประกวดตั้งชื่อขึ้นจนได้ชื่อใหม่ว่า ลิตเติลเอ'ลี'อินน์ ซึ่งสื่อถึงจุดขายสำคัญของสถานที่แห่งนี้ นั่นก็คือความที่มันอยู่ใกล้กับแอเรีย 51 เป็นอย่างมาก

นับตั้งแต่ปี 1955 ซีไอเอและกองทัพต่างก็ใช้พื้นที่ลับสุดยอดเยี่ยมอย่างแอเรีย 51 (ตามที่ถูกกล่าวหา) เพื่อทดสอบอากาศยาน กิจกรรมทางอากาศในบริเวณนี้เพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับจำนวนรายงานการพบเห็นยูเอฟโอ ไม่มีทฤษฎีหรือความวิตกกังวลเลยหากรัฐบาลออกมายอมรับการมีอยู่ของแอเรีย 51 อย่างเป็นทางการก่อนปี 2013 แต่ก็ไม่ใช่คนจึงจินตนาการต่างๆ นานาสารพัดเกี่ยวกับพื้นที่ความมั่นคงระดับสูงแห่งนี้ เหล่าอดีตเจ้าหน้าที่ยืนยันว่าการทดลองของแอเรีย 51 เป็นต้นเหตุของภาพชวนพิศวงมากมายในท้องฟ้ายามค่ำคืน แต่ก็ยังมีข่าวลือหนาหูว่าแอเรีย 51 ถูกใช้เพื่อศึกษาอวกาศของมนุษย์ต่างดาวส่งผลให้บริเวณนี้กลายเป็นจุด-

หมายปลายทางของนักล่ายูเอฟโอ นักเดินทางผู้อยากรู้อยากเห็น โปรติวเซอร์จากฮอลลีวูด และเหล่านักทฤษฎีสมคบคิดที่คิดถูกหลังจากรัฐบาลออกมายอมรับถึงการมีอยู่ของสิ่งมีชีวิตจากนอกโลก

ลิตเติลเอ'ลี'อินน์ ที่คูหุ่มลู่กันอย่างแพดและคอนนี่ เวสต์ ดูแลสนับสนุนเรื่องราวลึกลับที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นเวลากว่า 3 ทศวรรษ กิจกรรมแห่งนี้กระตั้งขึ้นในปี 1996 เมื่อรัฐเนวาดาเปลี่ยนชื่อถนนสายหลักในเมืองเรเซล (ทางหลวง 375) เป็นทางหลวงจากนอกโลก (Extraterrestrial Highway) โมเทลแห่งนี้ส่งเสริมความพิสดารระดับกาแล็กซีทุกรูปแบบ เมนูอาหารก็มีให้เลือกทั้งเบอร์เกอร์จานบินและเอลเลียนส์อำพัน สินค้ารูปร่างหน้าตาแบบมนุษย์ต่างดาว ตัวเล็กสีเขียวถูกจัดแสดงเอาไว้อย่างภาคภูมิใจ อีกทั้งเว็บไซต์ของพวกเขายังเขียนเอาไว้ว่า “*เรามีชีวิตอยู่เพื่อค้นหาสิ่งที่เราไม่รู้*”

แม้ว่าจะไม่มีบริการรับจอดรถ แต่ลิตเติลเอ'ลี'อินน์ก็เชื่อเชิญชีวิตทุกสายพันธุ์ให้เข้ามาทานอาหารและเข้าพัก หากห้องพักทั้ง 12 ห้องนี้เต็มแล้ว ก็ยังมีลานกางเต็นท์ให้คนที่เตรียมตัวมานอนใต้ดวงดาว เผื่อว่าญาติจากดาวดวงอื่นจะขับจานบินผ่านมา นี่เป็นโอกาสที่จะได้เห็นพวกเขาอย่างเต็มตา

สมาคมท่าอากาศยานเพื่อการทดลอง

ออสชคอส, วิสคอนซิน | ค.ศ. 1953

ภาพถ่ายโดย แอลลี มาร์ช

ในปี 1953 คนกลุ่มหนึ่งมารวมตัวกันที่มีลวอกีเพื่อพูดคุยกัน เรื่องการสร้างอากาศยาน การพูดคุยนั้นได้ก่อให้เกิดการก่อตั้ง สมาคมท่าอากาศยานเพื่อการทดลอง (Experimental Aircraft Association หรือ EAA) ซึ่งยังคงดำเนินงานอย่างแข็งขัน และมีสมาชิกจากทั่วโลกราว 200,000 คน

คนกลุ่มนี้ไม่ยอมเสียเวลารอคอยอยู่บนรันเวย์ เพราะพวกเขาใช้เวลาไปแล้วหลายทศวรรษเพื่อปรับปรุงภารกิจให้ทันสมัยและขยายขอบเขตการทำงานของพวกเขานในการมีส่วนร่วมไปกับทุกๆ มิติของการบิน ซึ่งนี่ก็รวมไปถึงการผลิตหรือการปรับปรุงอากาศยานทุกประเภท ตั้งแต่เครื่องบินโบราณไปจนถึงเครื่องบินรบและเฮลิคอปเตอร์

พวกเขาเป็นมากกว่าแค่ทีมช่างเครื่อง ต่างมารวมตัวกันเพื่อมิตรภาพและเพื่อแบ่งปันพลังสร้างสรรค์ที่ยังคงลุกโชนอยู่ภายใน การสร้างแรงบันดาลใจชวนสมาชิกใหม่ๆ มาเข้าร่วมถือเป็นภารกิจสำคัญของคนกลุ่มนี้ มันคือความทะเยอทะยานที่ขับเคลื่อนโดยการทำกิจกรรมร่วมกับสาธารณชนและการ

รับสมัครผู้สนใจอย่างต่อเนื่อง

ผู้คนอาจได้ยินชื่อ EAA มากที่สุดจากการจัดงาน AirVenture Oshkosh One Week Wonder ที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ซึ่งกลายมาเป็นหนึ่งในการรวมตัวของผู้ที่หลงใหลในการบินที่ใหญ่ที่สุดในโลก งานนี้มีมักจะเรียกกันอย่างง่าย ๆ ว่า “ออสชคอส” และจัดขึ้นที่เมืองออสชคอส รัฐวิสคอนซิน ดึงดูดอากาศยานหลายพันลำและผู้คลั่งไคล้หลายแสนคนให้เข้ามาร่วมสนุกไปกับการแสดงการบิน เวิร์กช็อปต่างๆ และบทสนทนาเกี่ยวกับการบินที่ไม่มีสิ้นสุด

ข้อกำหนดเดียวสำหรับการเข้าเป็นสมาชิก EAA คือ ความหลงใหลในจิตวิญญาณแห่งการบิน หากคุณมีสิ่งนี้และอยากรู้จักกับผู้ที่มีความสนใจแบบเดียวกัน ลองวางแผนวันหยุดฤดูร้อนของคุณเพื่อมุ่งหน้ามายังออสชคอส แล้วพบปะกับบรรดาผู้ที่เชื่อว่าท้องฟ้าอันไร้ซึ่งขีดจำกัดและพร้อมจะเหินไหวไปกับคุณดูสิ

โรงแรม TWA

ควีนส์, นิวยอร์ก | ค.ศ. 2019

ภาพถ่ายโดย มาร์จอรี่ เบกเกอร์, CAP

การเดินทางข้ามโลกด้วยการบินเกิดขึ้นในทศวรรษ 1920 เมืองใหญ่ ของสหรัฐอเมริกาต่างเร่งพัฒนาพื้นที่เพื่อสร้างศูนย์กลางการบิน นิวยอร์กเข้ามาร่วมวงช้ากว่าเพื่อน ช่างไม่สมกับความเป็นนิวยอร์กเอาเสียเลย พวกเขาต้องพึ่งพาสนามบินเอกชนจนเกือบถึงปี 1930 จนความกลัวน้อยหน้าเริ่มแผลงฤทธิ์ (โดยเฉพาะตอนที่เมืองนวร์กในรัฐนิวเจอร์ซีย์มีสนามบินเปิดให้บริการก่อน)

ปัจจัยบ่งชี้ความสำเร็จของสนามบินท้องถิ่นทั้งหลายก็คือ จำนวนเครื่องบินที่มารับบริการและเที่ยวบินสำคัญที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดบนรันเวย์ของสนามบินเหล่านั้น อย่างเช่น เที่ยวบินของอามีเลีย แอร์ฮาร์ต, ฮาวเวิร์ด ฮิวส์ และชาร์ลส์ “ลัคกี้ ลินดี” ลินด์เบิร์ก รายสุดท้ายนี้ออกเดินทางจากสนามบินรูสเวลต์ฟิลด์ในลองไอแลนด์ เพื่อไล่ล่ารางวัลออร์ทิก ซึ่งจะมอบเงินมากถึง 25,000 ดอลลาร์สหรัฐให้กับนักบินคนแรกที่บินจากนิวยอร์กไปปารีสได้โดยไม่หยุดพัก เครื่องบินเครื่องยนต์เดี่ยวที่พาจากผ้าใบของเขายานขึ้นเหนือเสาโทรศัพท์ด้วยระยะห่างเพียง 20 ฟุตเท่านั้น แต่สภาพอากาศก็เป็นใจเหลือเกิน เขาต้องคำนวณเส้นทางด้วยมือ ควบคุมคืบเหยียบพร้อมกับจับคันโยกควบคุมเครื่องบินเอาไว้ด้วยหัวเข่า ทั้ง 2 ช่างเทคนิคสุดท้ายก็อย่างหนึ่งในเวลานั้นคือ “pilotage” ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า “การมองออกไปนอกหน้าต่าง” โชคและทักษะการบินอันยอดเยี่ยมพาเขาข้ามมหาสมุทรและจารึกชื่อของเขาเอาไว้ในประวัติศาสตร์ 33 ชั่วโมงหลังจากขึ้นบินอย่างตุนีตุนี เขาบินวนรอบหอไอเฟล ก่อนจะลงจอดที่สนามบินเลอบูร์ฌีท่ามกลางฝูงชน 100,000 คนที่ให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดี

ลัคกี้ ลินดี ใช้ความชื่นชมที่ได้รับมาพัฒนาการบินให้กลายเป็นอุตสาหกรรม เขากล่าวไว้ว่า “สหรัฐอเมริกาไม่มีเป็นของตัวเองแล้ว แต่เรายังต้องเรียนรู้ที่จะใช้มัน” เขากลายมาเป็นผู้ดำเนินการด้านเทคนิคของ Transcontinental Air Transport (ซึ่งต่อมารู้จักกันในนาม TWA) และมีส่วนช่วยในการวางเส้นทางการบินของบริษัทกำหนดจุดแวะพัก ออกแบบสนามบิน และสัมภาษณ์นักบินทุกคนด้วยตัวเอง

แม้ว่าตัวลินด์เบิร์กจะตกต่ำลง แต่อุตสาหกรรมสายการบินกลับทะยานสูงขึ้นในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะการก้าวสู่ยุคเครื่องยนต์เจ็ทในช่วงต้นทศวรรษ 1960 นั่นคือช่วงที่สถาปนิกชื่อดังอย่างอีโรชาร์ริน ออกแบบอาคารสายการบินที่หรูหราที่สุดในโลกอย่างศูนย์การบิน TWA อันตะดาและสูง 3 ชั้นที่สนามบินเจเอฟเค นับว่าเป็นผลงานชิ้นเอกของสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 เลยทีเดียว

อาคารหลักถูกเลิกใช้เป็นอาคารสนามบินในปี 2001 เจ้าหน้าที่

สนามบินของนิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์ช่วยไม่ให้มันถูกรื้อถอน แต่อาคารก็ยังไม่ถูกใช้งานจริงๆ จังๆ จนกระทั่งถูกรวมเข้ากับการต่อขยายเทอร์มินอล 5 เพื่อเป็นโรงแรมเพียงแห่งเดียวภายในสนามบินเจเอฟเค ปัจจุบันแคปซูลกาลเวลาที่กลายมาเป็นโรงแรมทันสมัยแห่งนี้ช่างเหมาะแก่การเข้าพักหากคุณต้องรอเปลี่ยนไฟล์ตเป็นเวลานานๆ ตอนอยากจับเครื่องดื่มในบรรยากาศย้อนยุค หรือตอนที่คุณอยากลองเป็นหนึ่งในฝูงชนที่กรี๊ดกร๊าดให้เดอะบีเทิลส์ยามพวกเขา มาเยือนสหรัฐอเมริกา ณ เทอร์มินอลแห่งนี้เป็นครั้งแรก

เพื่อเฉลิมฉลองยุคสมัยแห่งเครื่องยนต์เจ็ท ศูนย์การบิน TWA จึงมีการตกแต่งด้วยของที่เปลี่ยนแปลงของเก่าต้นฉบับอยู่เรื่อยๆ ทั้งแผ่นกระดานที่แสดงรายละเอียดของไฟล์ตขาออกนอกประเทศ คู่อาคารที่อยู่มาตั้งแต่ต้นจนได้รับการบูรณะจนใหม่เอี่ยม ทางเดินปูด้วยพรมสีแดงสดที่ทำให้นึกถึงลานจอดเดิม (แม้ว่าคุณจะไม่เคยเห็นมันมาก่อนก็ตาม) พนักงานโรงแรมยังช่วยสวมเครื่องแบบ TWA ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากยุคก่อนให้คุณได้อิมเมจไปกับกลิ่นอายแห่งอดีตอีกด้วย

แล้วคุณไม่จำเป็นต้องขึ้นเครื่องบินเพื่อเดินทางไปไหนด้วย เครื่องบิน Lockheed Constellation L-1649 Starliner ลำสุดท้ายซึ่งเคยเป็นเครื่องบินระยะไกลยอดนิยมนั้น ถูกเปลี่ยนให้เป็นบาร์ค็อกเทลสมญาว่า “คอนนี่” ด้วยความเอ็นดูและตั้งอยู่ด้านนอกโรงแรมบรรดาแขก (และสุนัขสุดพิเศษทั้งหลาย) จะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเพื่อมาจับเครื่องดื่มพร้อมดื่มคำประวัติศาสตร์การบิน

หาก你不ชอบการดื่มค็อกเทลภายในเครื่องบินย้อนยุคกับผองเพื่อนนักผจญภัย...คุณอาจต้องพิจารณาตัวเองเสียใหม่ อย่างไรก็ตาม ที่แห่งนี้มีทุกอย่างที่คุณต้องการเพียบพร้อม ทั้งบาร์สุดชิกพร้อมโต๊ะพูลสไตล์ย้อนยุค ห้องโถงสำหรับเล่นเกมทวิสเตอร์โดยเฉพาะ นิทรรศการหมุนเวียนในพิพิธภัณฑ์ หรือซังเคนลานจ๋ายา “เดอะท๊อป” ในโรงรับผู้โดยสารเก่า หากคุณรู้สึกว่าการบรรยายคดียุค 60 มากไปหน่อย ก็ขึ้นมาผ่อนคลายที่สระว่ายน้ำน้ำไร้ขอบบนชั้นดาดฟ้าได้ อากาศอาจไม่สดชื่นเท่าไรนัก แต่หากอยากมองเครื่องบินขึ้นลงแล้วละก็ สระว่ายน้ำขนาด 10,000 ตารางฟุตนี้ก็เหมาะสมๆ ไปเลย เพราะคุณจะได้เห็นวิวของรันเวย์ในตำนานอยู่ตรงหน้าอย่างเต็มตา

โรงแรม TWA ถือเป็นเครื่องพิสูจน์วิสัยทัศน์ด้านการบินของเหล่าผู้หลงใหลที่เคยเดินทางเข้า-ออกสนามบิน ที่นี้หน้าของเก่าที่ชวนให้ระลึกถึง TWA มาปรับใช้แทนที่จะปล่อยให้หลงเอยในหลุมขยะ ผ่าตาหมากรุกเลียดูเพิ่มขึ้นมากมาย ที่สำคัญที่สุดคือ มันทำให้คอนนี่กลับมาทะยานเสิร์ฟค็อกเทลได้อีกครั้ง